

mærke, at Reglen kun kan komme til Anvendelse i Tilfælde, hvori Tiendebestemmelsen er begjert fra Tiendeyderens Side; thi hvor den begjeres fra Tiendetagerens Side i de enkelte Tilfælde, hvor det kan finde Sted, og som nu ikke kan være andre end de, der ere omtalte i Placaten af 1812, der er aldeles ikke Spørgsmaal om den her omhandlede Tiendedeel, og det synes, at den, der havde begjert Tienden afløst tidligere, ikke derved kunde miste Afgang til at nyde godt af den Lov, som nu udkommer. Men det ligger egentlig udenfor Uendringsforslaget, som slet ikke omhandler dette Tilfælde, men uden Tvivl har forudsat det som givet og som Noget, der ikke behøvede nogen Bekræftelse, at denne nye Lov vilde faae Anvendelse for saadanne Tilfælde, og det er vist Noget, som Loven hellere maa undgaae at inklude sig paa, og som hellere burde afgjøres ifølge almindelige Retsgrundfætninger, da man maa være meget angstelig for at give nogen Lov en tilbagevirkende Kraft, der er udenfor disse Grundfætninger. Jeg skal iøvrigt med Hensyn til de Bemærkninger, der ere gjorte mod selve den oprindelige Bestemmelse i Loven, blot gjentage det, at den staaer i nøieste Forbindelse med den eensidige Ret, som Forordningen af 8de Januar 1810 havde tillagt Tiendeyderen, og som Tiendetageren ikke fik; da det var Tiendeyderen alene, som var berettiget til at paastaae Tienden bestemt ved en Kjendelse, saa synes det, at han ikke kunde blive forurettet ved, at Tienden blev bestemt paa en nogenlunde rigelig Maade, og det fandtes paa den anden Side at være billigt, i Forhold til den Part, som ønskede Tienden vedligeholdt i sin oprindelige Natur, at han skulde sikkres imod at den Mislighed, som kunde indløbe ved Tiendens Bestemmelse, ikke i noget Tilfælde skulde komme ham til Byrde. Jeg kan, efter hvad jeg saaledes har yttret, ikke stemme for det nu omhandlede Uendringsforslag, og jeg troer, at jeg, hvis det gaaer igjennem, heller ikke bør stemme for hele § 1, dersom ikke § 1 kunde sættes særskilt under Afstemning, uden Hensyn til Uendringsforslaget.

Formanden: Efter de gjældende Regler vil der først blive stemt over Uendringsforslaget og dernæst, hvis det vedtages, vil hele Para-

graphen blive sat under Afstemning i Forbindelse dermed.

Orsted: Ja, saa nødes jeg til, hvis Uendringsforslaget gaaer igjennem, at stemme mod Paragraphen, som jeg ellers billiger.

Formanden: Ja, dette kan jo vistnok blive Følgen; men hvis Uendringsforslaget antages, er det derved blevet en Deel af Paragraphen.

Indenrigsministeren: Jeg maa aldeles være enig med den ærede Taler, der satte sig, og den ærede Ordfører, saavel i hvad der er yttret om det foreliggende Spørgsmaal, som deri, at det i Almindelighed er overmaade misligt, at give slige Bestemmelser i Loven tilbagevirkende Kraft. Den rette Fremgangsmaade ved slige Loves Udøvelse er vistnok at overlade det til vedkommende Autoriteter at afgjøre, hvorvidt og naar de kunne anvendes paa det foreliggende Tilfælde eller ikke, hvilket maa beroe paa det forskjellige Stadium, hvorpaa Sagen staaer, saaledes som det er udviklet af den ærede 5te Landsstingsmand for 1ste Valgkreds (Orsted). At en ny Lov ikke vil kunne faae Anvendelse paa en Sag, naar den efter de ældre Retsgrundfætninger er kommen saa vidt som omhandlet i Uendringsforslaget, det troer jeg er ganske klart, og at gjøre en særlig Undtagelse for denne Art Sager, det seer jeg ikke, hvorpaa man vil kunne begrunde det. Det er jo meget hyppigt Tilfældet, at Forholdet kan blive fordeeltigere for En og Anden efter en ny Lov end efter den ældre, men derfor at bedømme de ældre Forhold efter den nye Lov, seer jeg ikke kan have nogen Hjemmel, saa ønskeligt det end kan være for Vedkommende selv, og i nærværende Tilfælde saa meget mindre, som der er den allernøieste Forbindelse mellem de 2 Paragrapher, nemlig § 1 og 2. Efter de ældre Love havde den vedkommende Tiendetager ikke Ret til at fordre Tienden bestemt fastsat, det var kun Tiendeyderne, der vare berettigede til at fordre den afløst imod en bestemt fast aarlig Afgift, men derimod have Tiendeyderne været nødte til at taale et Tillæg af en Tiendedeel. Deri maae de da finde sig, naar deres Retstilstand er kommen paa et saadant Standpunct, at der foreligger en Kjendelse derfor. Stadfæstes denne, saa er det ind-